

DÜŞLER, KÂBUSLAR

VE GELECEK MASALLARI

DOĞU YÜCEL

DOĞU YÜCEL
DÜŞLER, KÂBUSLAR VE
GELECEK MASALLARI

Can Çağdaş

Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları, Doğu Yücel

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Çitlembik Yayınevi, 2000

2. basım: Stüdyo İmge Yayınevi, 2002

Can Yayınları'nda 1. basım: 2018

3. basım: Ocak 2020, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: İMAK Basım Yayın Ticaret ve Sanayi Limited Şirketi

Akçaburgaz Mah. 137. Sokak No: 12

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 45523

ISBN 978-975-07-3732-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750737329

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

DOĞU YÜCEL
DÜŞLER, KÂBUSLAR VE
GELECEK MASALLARI

ÖYKÜ

♥can

Doğu Yücel'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kimdir Bu Mitat Karaman?, 2017

Hayalet Kitap, 2018

DOĞU YÜCEL, 1977'de İstanbul'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yılları İzmir'de geçti. 1995'te İzmir Amerikan Koleji'nden mezun oldu. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda, 1999'da Bilimkurgu Nostromo Kısa Öykü Yarışması'nda başarı ödülleri kazandı. Bu öykülerin de yer aldığı *Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları* isimli ilk öykü kitabı 2000'de yayımlandı. Aynı yıl Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat Bölümü'nden mezun olan yazar daha sonra İstanbul Üniversitesi Radyo-TV Sinema Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. 2002'de ise *Hayalet Kitap* isimli romanı yayımlandı. Taylan Biraderler'in yönettiği *Okul* (2004) ve *Küçük Kıyamet* (2006) filmlerinin senaryolarını yazdı. Yazarın ikinci romanı *Varolmayanlar* 2011'de raflardaki yerini aldı. 2014'te öykü kitabı *Güneş Hırsızları* ile yazın yolculuğuna devam eder yazar *Kar İzleri Örttü*, *Sanatçı Öyküler*, *Güçoburlar* gibi öykü seçkilerine katıldı. Yücel çeşitli yerlerde yayımlanan sinema, müzik ve edebiyat yazılarıyla da tanınıyor. Yazar, son olarak 2017'de *Kimdir Bu Mitat Karaman?* isimli romanıyla okurların karşısına çıktı.

www.doguyucel.com

“Haydi çocuklar, dinozor avlamaya çıkalım,”
diyen babam, Erkan Yücel’e,

İçindekiler

Önsöz	13
Rüya Çocuk	15
Tiyatrodaki Hayat	23
Bariyer	31
Ölümsüzlüğün Gıcık Sırrı	51
Büyük Aşklar küçük harfle Yazılır	59
Hayalperest	63
Ölü Sevgiliye Mektup	73
İlahî Düello	79
Binbir Gündüz Masalı	93
Aşk, Şeytan ve Öys Üçgeninde Bir Faust	109
Hayalet Gemi'nin 14 Delisi	121

Önsöz

Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları, 1993-2000 yılları arasında yazdığım öykülerden mürekkep bir kitap. 2000 yılında yayımlanmış, 2002'deki ikinci baskısından sonra o dönem anlaşmalı olduğum yayınevi kapandığı için yeni baskı görme şansı bulmamıştı.

Bu kitapta yer alan öykülerin çoğunu üniversite çağında yazdım. O zamanlar Dokuz Eylül Üniversitesi'nde İktisat Bölümü'nde eğitimimi sürdürüyordum ama aklım mikroekonomi ve istatistikten daha çok okuduğum romanlarda, izlediğim filmlerde ve yazdığım öykülerdeydi. 1996 yılında öykülerimi dergilere ve yarışmalara gönderme cesaretini kendimde buldum. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'ndan, 1998'de Nostromo Bilimkurgu Öykü Yarışması'ndan ödül alınca gelecekte bir gün kitabımın çıkacağına inanmaya başladım.

Üniversite çağından önce yazdığım birkaç öykü de var bu kitapta. Mesela "Aşk, Şeytan ve ÖYS Üçgeninde Bir Faust"u 1993'te yazmıştım. On altı yaşındaydım, *Faust*'u yeni okumuştum ve üniversite sınavına çalışan bir öğrencinin hikâyesini yazmak istemiştim. O zamanlar öyleydi, *Dracula*'yı okuduktan sonra "Ölü Sevgiliye Mektup"u yazmıştım, *Binbir Gece Masalları*'nı okuduktan sonra "Binbir Gündüz Masalı"nı. "Hayalperest" in de ilk taslaklarını lise sıralarında karalamıştım. Bu ilk öykülerin bazıları kâğıt ve kalemin işbirliğiyle yazılmıştı, bazıları ise daktiloda. Daktiloda yazılan son öyküler bunlar..

Erken gençlik duygularından ve o yıllara has coşkun hayal gücünden doğan bu öyküleri tekrar okurken hem amatörülü-

gümle hem de ergenliğimle yüzleştim. Karakterimi şekillendiren iyi-kötü bazı hatıraların etkisi seçiliyordu satır aralarında. Tüm bu süreç psikanalizle karışık bir zaman yolculuğu oldu kendi adıma. İnternetin yerleşmediği, cep telefonlarının yaygınlaşmadığı, TL'deki sıfırların atılmadığı, walkman'ın pili bitmesin diye kasetleri kalemle geri sardığımız, ilişkilerde ilk adımın, "Benimle çıkar mısın?" sorusuyla atıldığı 90'lara döndüm.

Bir soru aklımı çok kurcaladı: Öykülere dokunmalı mıydım, yoksa oldukları gibi bırakmalı mıydım? Kendi kendime bu soruya yanıt bulamayınca *Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları*'nın sıkı okurları Bengü Akagül ve Ece Tosun ile fikir teatisi yaptım. Önce, "Sakın dokunma," diye çıkıştılar, sonra bazı kaygılarımı paylaştılar. Sonunda öykülere çok ufak da olsa dokunuşlar yapmaya karar verdim. Daha doğrusu bir yazar olarak değil, bir editör olarak gözden geçirdim onları. Bir cümleyi, bir ifadeyi değiştirmeye karar verdiğimde yirmi üç yaşındaki (kitap yayımlandığındaki yaşım) halimi yanımda görür gibi oldum. Bazen bana pis pis baktı, "Sakın ha, yazdıklarına karışma!" dedi, bazen de, "Neden bunu yapmak istediğini anlıyorum, çekinme, değiştir gitsin," dedi.

Düşünüyorum da, 20'li yaşlarındaki Doğu'nun en büyük itirazı bu önsöze olurdu. Çünkü tam bir önsöz düşmanıydım ben. Bu tip girizgâhların kitaptaki hikâyelerin sihrini öldürdüğünü düşünürdüm. Önsöz yazan yazarlara gıcık olur, önsözleri kitaplardan yırtıp atasım gelirdi.

O yüzden 20'li yaşlarındaki genç öykücüyü daha fazla kızdırmadan susayım. Çünkü düşler ve kâbusların hükmettiği bu diyarda ne zaman ne olacağı hiç belli olmaz!

Doğu Yücel

RÜYA ÇOCUK

Çocuk saatin çalmasıyla uyandı. Rüya âleminde çıktı. Yüzüne iki avuç su çarptı. Kahvaltı etti. Annesine rüya gördüğünü söyledi. Annesi rüyanın nasıl olduğunu sordu. Çocuk, "Unuttum," dedi. Ders kitaplarını aldı, otobüs durağına yürüdü. 169 numaralı otobüsü bekliyordu. 7, 26 ve 216 geçti. Sabrının tükenmesine ramak kala 169 geldi. Zaman geçti. Çocuk aynı otobüsle eve döndü. Ders çalıştı ve sonra yattı. Uyudu. Rüya gördü.

Çocuk rüyasında, peşinden büyük bir hayvan geliyormuşçasına kendinden hatta Donovan Bailey'den bile beklenilemeyecek bir hızla koşuyordu. Terlemiyordu çünkü bu sadece bir rüyaydı. Elindeki ağır ders kitaplarının kendisini yavaşlattığını bile bile, onları bırakmamak için insanüstü bir çaba gösteriyor ve en kötüsü bu gayretinin sebebini bilmiyordu. Peşinde pembe elbiseli iki polis vardı. Bir ara kafasını çevirip onlara bakabilirdi. "Bizim Mustafa Hoca'yla Yaşar Usta. Hiç şaşırmadım. Çünkü bu sadece bir rüyaydı." Polisler tanıdığı ve kendisine zarar vermeyecek kişiler olmasına rağmen kaçışını sürdürdü. Çünkü her şeyden öte bunu çok eğlenceli bulmuştu. Çocuk kendini mavi bir arabada bulunca kovalamaca hepten eğlenceli bir hale dönüştü. Hayatında daha önce araba kullanmamıştı ama şu an hayatta değil, isterse

obuayı virtüözlük seviyesinde çalabileceği, isterse Simo-
viç gibi kalecilik yapabileceği ve yine isterse arabayı dik
bir yokuşta el frenini kullanmadan kaldırabileceği bir
yerdeydi, rüyadaydı. Mustafa Hoca'yla Yaşar Usta çocu-
ğun arabayı kullandığını gördüler ama yılmadılar; ikisi
tek bir bisikletin üzerinde takiplerine devam ettiler. Bi-
siklet bisikletliğinden beklenilmeyecek kadar hızlı gidi-
yordu ama çocuk ve güzel mavi araba farkı açtı. Karşıla-
rına bir anda çıkan ikizkenar üçgen, dik yamuk ve silin-
dir ani bir frene sebep oldu. Çocuk hemen bir U dönüşü
yaparak diğer tarafa döndü. O tarafta da çocuğu bir elips,
bir prizma ve 90 derecelik bir açı karşılamıştı. İşte o
anda rüyanın başında ağır ders kitaplarını taşımak için
olağanüstü bir çaba göstermesinin nedenini anladı. Ki-
taplarda bulduğu formüllerle, karşılaştığı cisimlerin
alanlarını ve hacimlerini tek tek hesapladı ve hesaplama-
sıyla beraber cisimler ayrıldı, ayrılan çizgiler çocuğa yeni
bir yol çizdiler. Çocuk yeni açılan yolda mutlu mutlu
gidiyordu, ta ki arabanın motoru patlayıp da korkunç bir
ses çıkarana kadar...

Çocuk saatin çalmasıyla uyandı. Yüzüne iki avuç su
çarptı. Kahvaltı etti. Annesine bir rüya gördüğünü söyle-
di. Annesi rüyanın nasıl olduğunu sordu. Çocuk, "Unut-
tum," dedi. Geometri kitabını aldı, otobüs durağına yü-
rüdü. 169 numaralı otobüs sabrının tükenmesine fırsat
vermeden, çocuk durağa ulaştığı anda geldi. Bu tesadüf
çocuğu mutlu etti. Zaman geçti. Çocuk aynı otobüsle
eve döndü. Televizyon izledi ve sonra yattı. Uyudu. Rüya
gördü.

Beyaz duvarlı, beyaz tavanlı ve beyaz tabanlı bem-
beyaz bir odada, beyaz bir koltukta otururken buldu
kendini. Her şey o kadar beyazdı ki –elbiseleri de dahil-
kendini havada duruyormuş gibi hissetti. Yeşil bir fon,
kapının göz kırpması gibi açılıp kapanmasıyla birlikte gö-

züktü ve kayboldu. Geriye kendisine doğru gelen bir kafa kaldı. Mutlaka vücudu da vardı ama elbiselerinin ve eldivenlerinin beyazlığından vücudu gözüküyordu. Kafa, aile doktorları Özant Bey'in kafasıydı. Görünmeyen vücut da onun olmalıydı. Özant Bey'in kafasıyla nazikçe selamlaştı. “Her şeyi normal karşılıyordum. Çünkü bu sadece bir rüyaydı. Normal karşılamamın nedeni rüyada olduğumun bilincine vardığımdan değil, rüyanın bir parçası olmamdan kaynaklanıyordu. Rüyalarım da rüyada olduğumun farkına varmak istemem. O zaman sıradan bir insan olurum, rüyanın varlığına ters düşerim.” Doktor ona annesiyle babasının mesleklerini ve pi sayısının değeri hakkında sorular sordu. Cevaplarını almadan elini cebine götürdü ve o cepten beklenilmeyecek kadar büyük bir şırınga çıkardı. Çocuk, panikle koltuktan hareket ettiği anda iki kara yılan, kemer gibi çocuğu kavradı. Çocuk yorulup da kurtarılması için yararsız sesler çıkarana kadar bütün gücüyle çığlık attı. Doktor devasa şırıngayla üstüne geldi. Çocuk son bir adrenalin patlamasıyla yılanları kopararak kurtuldu. Dışarı çıktı. Yemyeşil bir bahçe, odayı çepeçevre sarıyordu. Doktorun elinde şırıngası ile belirivermesiyle ilk rüyadakine benzer ama eğlenceden çok uzak, kâbusa çok yakın bir kaçış başladı yuvarlak pistte. “Bir süre sonra beni bıraktı sandım, çünkü arkamda yoktu. O anda karşıma arkadaşlarım çıktı: Barış, Cenk, Mustafa ve Özgür. Koruyacaklarını sandım ama tuttular beni. Doktor kafasına yeni taktığı bir kovboy şapkasıyla bana yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Malum büyüklükteki şırıngayı malum büyüklükteki cepten çıkardı. İçinden turuncu ile bok rengi arasında bir sıvı fışkırttı. Sonra bana doğrulttu. Kolumu sıvadı. Ama bu sadece bir şaşırtmacaydı: İğneyi alnımın ortasına sapladı. Sapladıktan sonra diğer cebinden çıkardığı çekiçle iğneye vurdu. Akan kanlar ve iğneyle kafamın

sürtünmesiyle oluşan kıvılcımlar yüzünden olan biteni göremiyordum. Çekişle vurmaya devam etti, vurdu, vurdu ta ki iğne kafatasımda kırılıp da korkunç bir ses çıkarana kadar...”

Çocuk saatin çalmasıyla uyandı. Yüzüne iki avuç su çarptı. Kahvaltı etti. Annesine bir kâbus gördüğünü söyledi. Annesi nasıl olduğunu sordu. Çocuk, “Unuttum,” dedi. Çocuk dışarı çıkmadan önce annesi doktora gitmeyi unutmamasını tembih etti ona. Çocuk ders kitaplarını aldı, otobüs durağına yürüdü. 169 numaralı otobüsü bekliyordu. 26, 216 ve 7 geçti. Sabrının tükenmesine ramak kala 169 geldi. Zaman geçti. Çocuk eve döndü. Ders çalıştı ve sonra yattı. Uyudu. Rüya gördü.

“Bir çekirgeye benziyordum. Benzemekten öte; ben bir çekirgeydim. Siyah bir çiçekten kahverengi bir balona atladım. Sarı kablolu bir makineden pembe bir motora sıçradım.” Çocuk sürekli sıçırıyordu. Bir ağacın tepesinden bir UFO’ya. Oradan atlayıp bir havuzun derinliklerine dalıyordu. Havuzun suyu o anda çekildi. Çocuk tünellerden tünellere geçiyor, yolculuğu bir türlü bitmiyordu. Sonra bir kapak açıldı ve aşağı düştü. Bir Ortaçağ kalesinde buldu kendini. Mel Gibson karşıladı onu. Mel’le el sıkışırken yanından ampul kafalı bir adam geçti. “Karşılaştığım olaylara hiç şaşırıyordum. Bu sadece bir rüyaydı.” Giyom Tell kılıklı bir tip çalılıklardan kafasını uzatarak elindeki lastikle ampul kafayı vurdu. Ampul orali bile olmadı, Giyom Tell ampülü kıramayınca ağladı. Gözyaşlarından kale havuz oldu. Havuzun suyu o anda çekildi. Tüneller, tüneller... Çocuk kendini Yontma Taş Çağı’nda buldu. İlk insanlar çıplak boyunlarına taktıkları kravatlarıyla taş yontuyordu. Çocuk mağaraya girdi. Mağarada bir dinazor yenilmek üzere sıraya giren insanları midesine indiriyordu. Sıradaki her insan büyük bir heyecanla sıralarının gelmesini bekliyordu. Anlam

vermek imkânsızdı, eğer bu bir rüya olmasaydı. O anda mağaraya saçları sarı mı sarı, gözleri mavi mi mavi bir dişi dinozor girdi. Erkek dinozor dili bir karış dışarıda, dişi dinozora bakakaldı. Sonra heyecandan kustu. Kusmuşu nasıl olduysa mağarayı havuz yaptı. O anda havuzun suyu çekildi. Zamanın tekrar değişeceğini bilen çocuk tünellerin keyfini çıkardı. Çocuk kendini kendi zamanında buldu. Kendini evindeymiş gibi hissederek büyük bir zevkle sıçramaya koyuldu. Dev memeli bir kadının memelerine atladı. Orada onlara büyük bir zevk ve saygıyla bakakaldı. Memelerin üzerinde dolaştı, uçlarına çıktı. Sonra dev kadının vücudunda cinsel keşiflere çıktı. Zevklerden zevk beğendi kendine, ta ki Giyom Tell yelkovanla memelerden birini, akreple diğerini vurup onları korkunç bir gürültüyle patlatana kadar..

Çocuk saatin çalmasıyla uyandı. Yüzüne iki avuç su çarptı. Kahvaltı etti. Annesine bir rüya gördüğünü söyledi. Annesi nasıl olduğunu sordu. Çocuk, “Unuttum,” dedi. Ders kitaplarını aldı, otobüs durağına yürüdü. 216, 7 ve 26 numaralı otobüsler geçti. Sabrının tükenmesine ramak kala 169 geldi. Çocuk aynı otobüsle eve döndü. Televizyon izledi, telefonla konuştu. Ve sonra yattı. Uyudu. Rüya gördü.

“Büyük bir otelin balo salonundaydım. Ortada bir havuz var ama önceki gece gördüğüm rüyadan ders aldığım için havuza girmiyorum.” Çocuk yuvarlak masaların birinde, şık ve zengin insanların yanında oturuyordu. Kimseyle konuşmuyordu. Aslında hiç kimse, hiç kimseyle konuşmuyordu. Sadece nereden geldiği anlaşılamayan bir konuşma gürültüsü vardı. Yemek yeme şapırtıları, kadeh tokuşturmalarından çıkan çın çın sesleri, kahkahalar. Hepsi duyuluyor, hiçbiri görünmüyordu. Görünen, put gibi oturan, sıkkın suratlardı. “Her şeyi normal karşılıyordum çünkü bu sadece bir rüyaydı.” Sonra herkes bir anda

dans pistine ışınlandı. Çocuk dans edenleri izlemeye başladı. Kalabalığın arasında âşık olduğu, ama aşkına karşılık bulamadığı kızı gördü. Onu dakikalarca seyretti, ta ki başkasıyla dans ettiğini fark edene kadar. “Oradan en kısa zamanda ayrılmaya karar verdim. Etraf çok kalabalıktı, çıkış kapısına ulaşamıyordum. İnsanların amacı dans etmek değil, beni sıkıştırıp orada tutmak, bana yapılan işkencenin sürmesini sağlamaktı sanki. Bir anda insan yığını ikiye ayrıldı, o karşıma çıktı. ‘Benimle dans eder misin?’ dedi. ‘Sonsuza dek,’ dedim. Bir rüyada değil de hayatta olsam, ‘Evet,’ derken bile dilim sürçer ya da karakterimin tam tersini bilinçsizce oynayarak dangalak gibi, ‘Tabii dans ederim, yavrum,’ der ve kendi elimle iterdim her zaman umutsuzca beklediğim bu teklifi. Ancak burası hayat değil, istersem Pamela Anderson’la yatabileceğim, istersem platonik aşkımla sonsuza kadar dans edebileceğim bir yerdi, rüyaydı. Dansımız başladı. Diğer insanların kaybolmasıyla beraber sadece ikimiz kaldık. Sonsuza kadar sürecek bir danstı. Bunu ikimiz de biliyorduk ve hiçbir korkumuz yoktu sonsuzluktan. Sürekli bir yerden düşersin ya bazı rüyalarda, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelir o düşüş; bu da öyleydi. Duygu farklıydı sadece; korku değil aşktı. Oysa dans etmeyi sevmem. Yani gerçek hayattakini. Bu bambaşkaydı ama. Bir-iki saat sonra otel odasındaki seks öncesi bir ısınma değildi bu. Öncesi ve sonrası yoktu. Mutluydum, bin hayali bir anda gerçekleşmiş biri kadar mutluydum, ta ki salonda çalınan kasetin sarmasıyla birlikte başlayan iğrenç gürültülere kadar..”

Çocuk saatin çalmasıyla uyandı. Yüzüne iki avuç su çarptı. Kahvaltı etti. Rüyasını unuttuğu için annesine söz etmedi bile. Ders kitaplarını aldı, otobüs durağına yürüdü. 169 numaralı otobüs çocuğu fazla bekletmeden geldi. Bu, çocuğu mutlu etmeye yetmedi. Zaman geçti.

“Hayallerin adamını anlatmamı istiyorsunuz benden. Öyleyse anlatacaklarımın da hayalî olabileceği konusunda uyarmalıyım sizi. Gerçeğin gölgesinden başka bir şey elde edemeyebilirsiniz konuşmamın sonunda.”

Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları’nı okuyunca, Doğu Yücel’in 2000 yılında basılan bu ilk kitabında yolunu çizdiğini göreceksiniz: Düşler yaşamımızın vazgeçilmez bir parçasıdır ve gerçeklik dediğimiz şeyin de dışında değildir. Bu nedenle, geleceğimizi de onlar belirleyebilir.

Büyülü gerçekçilikten bilimkurguya, korku anlatılarından masal edebiyatına uzanan bu öykülerde düşler ve kâbusların hüküm sürdüğü bir dünyaya adım atıyorsunuz. Bu dünyada ölümün eşliğindeki bir tiyatro oyuncusu hayatının en büyülü performansını sahneye koyuyor, uzak galaksilerden gelen bir uzaylı ölümsüzlüğün sırrını insanlığa bahşediyor, içine şeytan giren bir otopark bariyeri mahalleye dehşet saçıyor. Her an her şeyin olabileceği, tuhaf bir boyut burası ama gerçeklikten hiç uzak değil. Sınavların ve kuralların gölgesinde yaşayan gençler, savaşların ve paranın ekseninde dönen bir dünya tüm hikâyelerde karşımıza çıkıyor. Doğu Yücel alacakaranlık kuşağının puslu atmosferinden kimi zaman ürküterek kimi zamansa gülümseterek sesleniyor.

#büyülügerçekçilik #alacakaranlıkkuşağı #korku #bilimkurgu #gençlik
#hayalgücü #heavymetal #hayaletgemi

